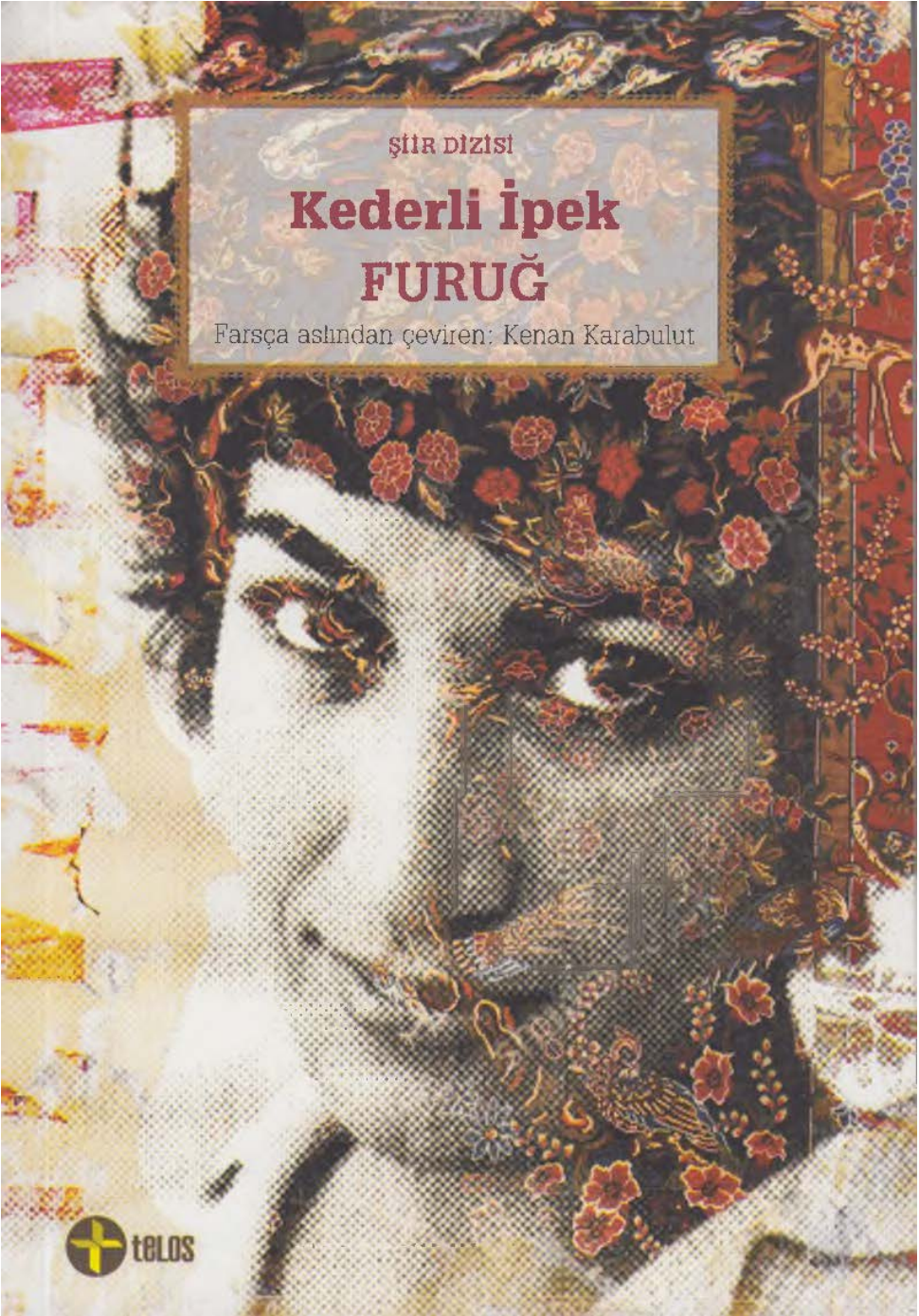

ŞİİR DİZİSİ
Kederli İpek
FURUĞ
Farsça aslından çeviren: Kenan Karabulut
telos

Telos-17
Telos Şiir-2

Kederli İpek
Furuğ Ferruhzad

Farsça aslından çeviren: Kenan Karabulut

Editör: Cemal Dindar

Telos Yayınevi'nden birinci basım: Ocak 2016

Telos Yayınevi
Sertifika no: 28676
Zuhuatbaba Mahallesi, Hür Sokak, 15/5
34147, Bakırköy, İstanbul
Telefon: (0212) 249 24 80
www.teloskitap.com
e-posta: telosyay@gmail.com

Kapak ve kitap tasarımı: Ebru Özbay

Düzelti: Metin Uygun

Baskı: Ceylan Matbaa (Sertifika no: 23352)
Davutpaşa Caddesi, Güven İş Merkezi
B-Blok.No: 318 Topkapı İstanbul
Telefon: (0212) 6131079
ISBN - 978-605-84950-9-8

Furuğ Ferruhzad

1935 yılında Tahran'da dünyaya gelmiştir. Babası albay olan Furuğ Ferruhzad ailesinin üçüncü çocuğuydu. Kız sanat okuluna giderken 16 yaşında Perviz Şapur ile evlendi. Bir yıl sonra tek çocuğu olan Kâmyâr'ı dünyaya getirdi. İki yıl sonra eşinden ayrıldı. Mahkeme Kâmyâr'ı babasına verdi. Tahran'a dönüp yazmaya başlayan Furuğ ilk şiir kitabını 1951 yılında Esir adıyla yayınladı. Daha sonra Avrupa'ya giden Furuğ İtalya'da kaldığı süre içinde İtalyancayı öğrenip çeviriler yaptı. İran'a döndükten sonra 1956 yılında Duvar'ı ve 1958'de de İsyan'ı yayınlar. Yeniden Doğuş 1964 yılında yayınlanır. Son kitabı olan Soğuk Mevsimin Başlangıcına İnanalım ölümünden sonra yayınlanır. Şiirin yanı sıra sinema ile de ilgilenen Furuğ Bir Ateş belgesiyle İtalya'da, Ev Karadır kısa filmiyle Batı Almanya'daki film festivalinde birincilik ödülü aldı. Furuğ Ferruhzad 1967 yılında bir trafik kazasında hayatını kaybetmiştir.

Kenan Karabulut

1961 doğumlu olan Kenan Karabulut İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fars Dili ve Edebiyatı mezunudur. Farsça'nın yanı sıra Osmanlıca'dan da çeviriler yapmaktadır

ESİR'den

(1952)

EY YILDIZLAR

ey işaret edip duran bakışınızla
göğün ötesinde oturan yıldızlar
ey dünyamıza seyre duran
bulutların ötesindeki yıldızlar

evet, gecenin sessizliği içinde
aşk mektuplarını parçalayan benim
ey yıldızlar, eğer yardım ederseniz
kederli eteği yıldızlarla doldururum

vefadan nasibini almamış bir gönle
bitmeyen sitem ve bahane pek güzel gelir
bu kendini beğenmiş dostların yanında
akıllıca işve ve naz pek güzel gelir

ey yıldızlar ne oldu da bakışlarımda
o neşe, o nağme, o şarkılar artık ölü
ey yıldızlar ne oldu da onun dudaklarında
o yumuşak aşk nağmeleri sonunda öldü

şarap kadehi devrilmiş ve yatağım boş
onun mektuplarının üstüne başımı koydum
başımı koydum ki bu mısralar arasında
onun vefasından bir iz arıyorum

ey yıldızlar yoksa siz de mi anladınız
yeryüzü halkının cefasını ve riyakarlığını
bu yüzden mi göğün kalbine saklandınız
ey yıldızlar, ey iyi ve pürüpak yıldızlar

ben ki olan olmayan her şeyi tekmeledim
aşkımdan onun muradını yerine getirmek için
kahretsin beni Allah bundan sonra eğer
aşıklara cefadan başka vefa gösterirsem

ey gecenin karanlık eteğine başını koyan
gözyaşı damlaları timsali yıldızlar
ey bu dünyaya küçük bir pencere açan
o sonsuz dünyadaki siz yıldızlar

o gitti ama sevgisi yüreğimde gitmedi
ey yıldızlar, ne oldu da beni istemedi?
ey yıldızlar, yıldızlar, yıldızlar
peki nerede ebedi aşıkların ülkesi?

YÜZÜK

kızcağız gülümseyip dedi ki
nedir bu altın yüzüğün sırrı
parmağımı bu denli sıkan
bu yüzüğün sırrı nedir

bu yüzüğün sırrı, çehresindeki
bu kadar parlaklıkta ve albeni de mi
adam şaşırdı ve şöyle dedi:
mutluluğun, hayatın yüzüğüdür

herkes, kutlu olsun dedi
kızcağız: eyvah dedi, beni
yine bir şüphe sardı
yıllar önce ve bir gece

üzgün bir kadın o altın yüzüğe baktı
onun parıltılı deseninde
vefalı bir kocanın ümidiyle
heder olup giden günlerini gördü

kadın perişan oldu, ahh... diye inledi
ahh, bu yüzük çehresindeki
bunca parıltıya ve parlaklığa rağmen
esirliğin ve köleliğin halkasıdır

KEDER

Karun, bir kızın dağınık saçları gibi
yeryüzünün çıplak omuzlarına salınır
güneş batmış ve gecenin yakıcı nefesi
çarpıntı dolu göğüslerde su içiyor

benim şaşkın bakışlarımın uzağında güney sahili
ayışığının kucağına aşk sarhoşu olarak düşmüş
gece binlerce parlak ve kanlı gözle
günahsız aşıkların yatağına başını uzatıyor

sazlık sessizce uyumuş ve bilinmedik bir kuş
sürekli o karanlık derinlikten çığlık atıyor
mehtap görmek için acele ediyor ve bu arada
kuşcağız vahşetin pençesinde ne çekiyor

nehrin kıyısındaki sularda, hurmaların gölgeleri
gece yarısının kaprisli esintisiyle titriyor
kurbağaların uğultulu müphem sesleri
gece yarısının sırlarla dolu sessizliğinde dolanıyor

gece güzelliğinin yarattığı bu cezbede
senin uzaktaki düşün yakınlaşıyor
kokun dalgalanıyor orada, suyun üzerinde
gözlerin bir parlıyor bir sönüyor

ümit ve arzuyla dolu olan zavallı kalp
kırıldı ve senin yüzünden aşkımın zindanı oldu
ey aşkımın tufanından kırılan dal
kendi nehrinde göçtün ve gittin bu diyardan

SABIR TAŞI

ilk gün kendi kedime dedim ki
onu artık bir daha görmeyeceğim
ikinci gün yine aynı şeyleri
lakin üzüntü ve tereddütle söyledim

üçüncü gün de geçti ama
hala sözümdeydim
zindanımın karanlığı öldürüyordu beni
yine de kendimin gardiyanıydım

o asi çılgın ben
içimde hayhuylar ediyor
duvarlara yumruk atıyor
küçük bir pencere arıyordu

içimde yürüyordu
yatak odasındaki bir ruh gibi
içime gölge salıyordu
ova üzerindeki bir bulut gibi

gece yarısı uykuda
ağlayışlarını duyuyordum
sesimde dinliyordum
sesinin akıcı acısını

utanarak ona sesleniyordum
niçin boş yere ağlıyorsun
ağlarken inliyordu
onu seviyorum, bilmiyor musun

sesi titrek bir sesti
uzak bir dünyadan geliyordu
lakin bana öyle sayıkladığında
bir ölü mezardan kalkıyordu

öyle bir ölü ki vücudundan
şebboyların baştan çıkaran kokusu yayılıyordu
kalbim tıpkı yavru ceylanların kalbi gibi
göğsümde titriyordu

karanlıkta yaklaşıyordu
varlığı karanlığın parçasıydı
bana iyice yaklaştığında da
karanlık bir haz uçurumu oluyordu

oturuyordum yorgun bir halde yatakta
şaşkın rüyalı gözlerde
endişelerimin kayığı sessizce
dünyaların sınırından geçiyordu

işte tozlu bir tasvir daha
o küçük geceden, o vuslat gecesinden
o suspus odadan
o temelsiz saadetlerden

karanlıkta ellerim
onun ellerinin hissiyle açılıyordu
derbeder bir şekildeydim
gözleri keder kokuyordu

köklerimiz karanlıklar içinde
kalplerimiz, ışıklı meyveler
birbirimizi doyuruyorduk
uzak bağların baharlarıyla

oturuyordum yorgun bir halde yatakta
şaşkın rüyalı gözlerde
endişelerimin kayığı sessizce
dünyaların sınırından geçiyordu

günler geçti ve ben artık
hangisiyim bilmiyorum
o mağrur dikbaşlı olan mı
yoksa eski bir mağlup mu

sözümden geri dönersem eğer
bu keder yine öldürecek beni
oturuyorum, o gelir diye
belki birgün beni görmeye

UYKU

gece karanlık pencerelerin üstüne
kızgın bir kül gibi yavaşça çöküyordu
rüzgar evin avlusunda gölgelerin şekillerini değiştirip
duruyordu
nilüferin kıvrımları bir dumanı gibi dalgalanıyordu duvarın
üstünde
çamların arasında cadı mehtap
fersiz lambasıyla yavaşça süzülüyordu
sanki o karanlık mezarda avare ruhunu arıyordu
sessizlikten ve ıztıraptan yorulmuş bir halde
yatağın ortasında büzüldüm
ey uyku dedim, ey baş parmağı, yeşil bağların anahtarı
ey gözleri sakin balıkların karanlık bir gölü olan uyku
omzundaki örtüyü ağlayan yavrumun üzerine aç
ve götür beraberinde beni unutulmuş perilerin pembe ülkesine

SEVMEK ÜZERİNE

bu gece gözlerinin semasından
şiirime yıldız yağıyor
kağıtların beyaz sessizliğine
parmaklarım kıvılcım ekiyor

ateşli deli divane şiirim
arzu oluklarından utanıp
vücudunu yeniden yakıyor
ateşlerin bitmeyen susuzluğu için

evet, herşey sevmekle başlar
her ne kadar yolun sonu görünmesede
ben başka bir son düşünmüyorum
işte böyle sevmek güzel bir şey

karanlıktan niye korkulur
gece elmas damlalarıyla doludur
geceden geriye kalan şey
yasemin çiçeğinin sarhoş edici kokusudur

ah, bırak sende kaybolayım
kimse benim izimi bulamasın
senin nemli ahının yakıcı ruhu
şarkımın tenine koktu

ah, bırak bu açık kapıdan
rüyalar ipek atlasta uykudayken
aydınlığın kanatlarıyla yola çıkayım
dünyanın surlarını aşayım

hayattan ne istediğimi bilir misin
ben sen olayım, sen, baştan aşağı sen
eğer bin kez yaşansaydı
bir kere daha sen, bir kez daha sen

ben de saklı olan şey denizdir
kim beni gizleyebilir
sana bu korkunç tufandan
keşke anlatacak gücüm olsa

seninle o kadar doluyum ki
çöllerde koşmak
kafamı kayalara vurmak
vücudumu dalgalara çarptırmak istiyorum

seninle o kadar doluyum ki
bir toz gibi kendiliğinden yağmak
ayağının altında yavaşça başımı koymak
hafifçe gölgene asılmak istiyorum

evet, herşey sevmekle başlar
her ne kadar yolun sonu görünmesede
ben başka bir son düşünmüyorum
işte böyle sevmek güzel bir şey

DENİZ GİBİ

uzun güneşli bir günde
denizin sonsuz maviliklerinde
dalgalar seni bana kavuşturdu
sadece şarkı yüklü dalgalar

gözlerin suyun rengindeydiler
seni suda gördüğüm o an
o şekilsiz dünyanın gurbet elinde
sanki seni rüyamda görüyordum

senden bana sessizce ve hayretle
benden sana tereddütle bakış

sen sessizce ve hayretle bana
ben de tereddütle baktım sana
uzaktan bir kuş bize bağıyordu
güneşin yeşil bağına davet ediyordu

içimizde öpüşün güçlü bir ateşi yanıyordu
biz kana susamış gibi tutkuluyduk
dalgalı sularda bir kayıkta
ışığın ve kokunun oyuncağıydık

vuruyordu, vuruyordu denizin içinde
aşağı çekmenin heyecanıyla
dalgalar sabırsız dalgalar
buluşmanın taşkınlığındaki dalgalar

ellerini uzattın
sonsuz bir akım gibi
dudakların buse selamıyla
dudaklarıma yıkıldılar

bir an bütün gökyüzünü
billur bir hale içinde gördüm
kendimi, seni ve hayatı
ışık çemberleri içinde gördüm

sanki cehennemin yakıcı rüzgarı
saçlarımın arasında dolaştı
yakıcı bir altın damlası gibi
aşkın dudaklarıma damladı

sonra denizin ötesinden
bize doğru süzüldü dalgalar
beni daha kendime getirmeden
seni yavaşça yuvarladılar

o zaman uyku çiçeklerinden
yine bir kokunun yayıldığını
ya da hayali elimin su mermerlerinden
senin bedenini yonttuğunu düşündüm

o zaman denizin ahlayıp inlemesinde
bir sır olduğunu düşündüm
belki de deniz tanrısı, gurbet elinde
beni kendisine çağırıyordu

GECENİN ORTASINDA BİR SES

gece yarısı sessiz dehlizin ortasında
bir ayak sesinin yankısı yayıldı
kalbim bahar çiçeklerinin kalbi gibi
titrek şebnemle doldu
kesinlikle bu odur, yine geldi dedim
yerimden fırladım ve aptal bir aynada
kendime şevkle göz attım
ah, dudaklarım aşkla titredi
aynanın çehresi ahlarımdan karardı
belki de o bir kuruntuyu görüyordu
saçlarım dağınık ve dudaklarım kuru
pijamalarımın içinde omzum çıplak
lakin sessiz dehlizin karanlığında
yoldan geçen acele ediyordu
birden göğsümde nefesim kesildi
sanki esintinin ruhu pencerelerden
benim yalnızlık endişemi gördü
benim dağınık saçlarıma
akasyaların yakıcı kokusunu döktü
kapıya doğru bitkin bir halde koştum
ayak sesleri, göğsümde
ney sesi gibi, çölün kalbinde
lakin sessiz dehlizin karanlığında
ayak sesleri, kayıp geçti
rüzgarın hazin sesiyle birlikte

DUVAR'dan

(1957)

ACININ ŞARKISI

benliğimde fakat bir o kadar da benden ayrı
benliğimlesin ama bakışların hedefsiz
benim için konuşacak yol kalmamış
sen ise başkasıyla sıcak sohbetlere oturmuşsun

kedere boğulmuş kalbim göğsümde
hem seninle hem sensiz tereddütle çarpıyor
yazıklar olsun benden habersiz verdiğin
bu diyardan seni göçürecek nefese

bir gölge gibi izleyeceğim seni
yoluna başımı koydum
henüz senin gibisini dünyada bulamadım
senin yerine seçebileceğim birisini

benliğim hem mutlu hem kederli şaşkınım
senden... sana sığınmak istiyorum
kendinden habersiz azgın bir dalgayım
ayın çekimlerinin tutsağı gibi

senden ayrılmamı söyledin... çok yazık
vefa bağı acaba kopabilen bir şey midir?
kendimden ayrılırım ama senden ayrılmam
aşıkların sözü acaba bozulabilen bir şey midir?

seni gördüm bir gece rüyamda, sarhoşum
ah... yoksa rüyalarda mı göreceğim artık seni
gonca değilsin ki özlem sarhoşluğuyla
uzanıp dalından koparayım seni

KEDERPEREST

keşke sonbahar gibi olsaydım... keşke sonbahar gibi olsaydım
keşke sonbahar gibi sessiz ve hüzünlü olsaydım
arzulu yapraklarım tek tek sararsa
bakışlarımın güneşi soğusaydı
göğsümün göğü acıyla dolsa
ani bir keder tufanı ruhuma pençe atsaydı
göz yaşlarım yağmur gibi
eteğimi boyasaydı
ah... ne güzel olurdu sonbahar olsaydım
vahşi, coşku dolu ve rengarenk olsaydım
bir şair gözlerimin içine okusaydı... ilahi bir şiir
yanımdaki aşıkların kalbi
gizli bir dert ateşinin kıvılcımıyla tutuşsaydı
nağmelerim...
kırık kanatlı rüzgarın sesi gibi
yorgun gönüllere keder kokusu dökseydi
önüm:
gençlik kışının acı yüzü.
arkam:
ani aşkın yaz kargaşası
göğsüm:
kuşkunun, acının ve kederin konağı
keşke sonbahar gibi olsaydım... keşke sonbahar gibi olsaydım

ARZU

keşke durgun nehir kıyısında
bir bitkinin gizemli kokusu olsaydım
yolun oraya düştüğünde
tepeden tırnağa sana geçseydim

keşke geceleri bir ney gibi çalsaydım
divane kalbinin şarkılarını
esintilerin titreştiği tahtırevanda uyuyarak
evinin kapısından geçseydim

keşke bahar güneşinin ışığı gibi
seher vakti pencereden parıldayıp
ipek perdelerin ardından
gözlerinin rengini görseydim

keşke senin aydınlık meclisinde
şarap kadehinin bir tebessümü olsaydım
keşke dertli bir gece yarısı
halsiz, sarhoş ve uykulu olsaydım

keşke gönlüm bir ayna gibi senin
resmin ve gülümsemenle aydınlansaydı
sabahları tenimde kaysaydı
okşayan ellerinin sıcaklığı

keşke hazan yaprağı gibi dansımı
gece yarısı mehtap izleseydi
evinin bahçesinde
heyecanım... kıyameti koparıyordu

keşke bir kadının güzel hatırası gibi
ızdırap dolu gönlüne süzülseydim
birden kendi güzelliği karşısında
şaşakalan gözlerini görseydim

keşke senin yalnızlık yatağında
vücudum bir günah mumu gibi yansaydı
senin sufi bağların ve benim hasretim
bu tatlı günahkarlıkta yansaydı

keşke hayatın yemyeşil dallarından
benim keder çiçeğimi koparsaydın
keşke şiirimde ey hayat kaynağım
sırlarımın kıvılcımını görseydin

YIKANMAK

o güzel havada soyundum
vücudumu pınarın suyunda yıkamak için
sessiz gece kalbime vesvese yağdırıyordu
kederini pınarın kulağına söylemem için

su serindi ve parlak dalgaları
inleyerek etrafımda coşkuyla aktılar
yumuşak ve billuri elleriyle sanki
ruhumu ve tenimi kendilerine çektiler

uzaklardan bir rüzgar esti ve hemencecik
saçlarıma bir kucak dolusu gül döküverdi
yabani yarpuzun güzel ve keskin kokusunu
rüzgarın nefesi burnuma dolduruverdi

gözlerimi kapadım sessiz ve mutlu
tenimi taze ve yumuşak otlara sürdüm
yarinin yanında uyuyan bir kadın gibi
kendimi pınarın kollarına teslim ettim

suyun titreşen dudakları baldırlarıma
sabırsızca, susamışça ateşli öpücükler kondurmakta
ansızın iç içe geçti... hoşnut ve sarhoş
cismimle günahkar pınarın ruhu

BİR GÜNÜN ANISI

uyumuştuk ve güneş ışınları
her tarafımıza hafifçe süzülüyordu
ışığın eli balkon çinileri üzerinde
gölgelerimizi hızlıca çiziyordu

ufkun rengarenk dalgalarının sonu yoktu
gökyüzü günün kokusuyla doluydu
etrafımızda sanki ipeksi bulutlar
nilüfer renkli bir perde yaymıştı

"sevdiğim" sessiz ve yorgun ruh
yine de kaydı dudaklarıma
lakin sanki öğlen sessizliğinde
kayboldu sesim muratsızlıktan

güneş... ey güneş diye inledim
kurumuş gül üzerine artık parıldama
susamıştık ve o bizi aldattı
serap misali hayatın çöllerinde

ansızın çehresinin hatlarına
gizli hasretinin gölgeleri süzüldü
güneş saçlarımı tırmaladı
gökyüzü kaydı onun gözlerinde

ah... keşke o an sona ermeseydi
kederde de rezil rüsva olduk
keşke güneşle karışsaydık
keşke ufukla hemrenk olsaydık

AŞKIN ŞAFAĞI

gökyüzü kalbimin sayfası gibi
mehtabın cilveleriyle aydınlık
bu gece güzel bir uykudan kaçıyorum
çünkü hayalin uykudan daha güzel

yabani söğüdün gölgelerine hayran
yatağımın sessizliğinde süzülüyorum
yine arzulu şarkıların peşinde
defterime başımı koyuyorum

yüzlerce nağme dans ediyor
billur gibi zarif sesimde
rüya gibi renkli ve bilinmedik bir haz
kan gibi damarlarına hücum ediyor

ah... sanki gönlümün mezarından
ayın uyurgezer ruhu geçti
ya da bir rüzgar bu metruk yolda
eteğim yasemin kokusuyla nemlendirdi

dudaklarımda öpüşünün kıvılcımları
isteğin sıcak lalesi gibi açıyor
hayalimde apaydınlık bir yıldız
gizemli haleler içinde parıldıyor

bir yabancı sinemde
sazın tellerine dokunuyor
ahenkli nağmelerle birlikte
sanki öd kokusu geliyor

ah... inanmıyorum ki beni
seninle böyle birleştirebileceğine
ve o coşkulu gözlerin bana bakıp
böyle etkileyeceğine inanmıyorum

şüphesiz o rüyamsı dünyadan
aşk bakışı fırlattı bana zühre yıldızı
defterime yazıyorum
"çok yaşa ey aşkın şafağı"

YALNIZLIĞIN ÜZÜNTÜSÜ

pencerenin ardında kar yağıyor
pencerenin ardında kar yağıyor
sinemin sessizliğinde bir el
keder tohumu ekiyor

sonunda saçın beyazladı ey kar
benim sonumu böyle görünce
gönlümde yağdın... ama ne yazık ki
mezarıma yağmadın

cılız bir fidan gibi titriyordu
yalnızlığın soğuğundan, ruhum
kalbimin karanlığında süzülüyordu
yalnızlık dünyasının korkusu

artık bana sıcaklık vermiyorsun
aşk, ey donmuş güneş
göğsüm ümitsiz bir sahra
yoruldum, aşktan bile yoruldum

senin coşkulu goncan da kurudu
şiir, ey büyüleyici şeytan
sonunda bu dertli uykudan
ruhum uyandı, uyandı

onun ardından her neye yöneldimse
bir serabın büyüsünden başka br şey görmedim
peşinden dolandığım şey
vay başıma gelen, bir rüyaymış meğer

ey tanrım... bir an için olsun
cehennemin kapılarını yüzüme aç
daha ne zamana kadar içimde saklayacağım
cehennemin harlı hasretini?

kafi derecede güneş gördüm
peşpeşe gün batımında solup gitti
benim batmayan güneşim!
ne yazık ki, güneyde! soldu

O'ndan sonra artık ne arayacağım?
O'ndan sonra artık ne koruyacağım?
soğuk gözyaşı dökmemek için
sıcak bir mezarda dinlenmemek için

pencerenin ardında kar yağıyor
pencerenin ardında kar yağıyor
sinemin sessizliğinde bir el
keder tohumu ekiyor

GECENİN İÇİNDE BİR HİKAYE

elinde meşalesi olan bir bekçi gibi
geziniyordu gece uykulu şehrin içinde
evler rüya gibi ışıklarla
bir bir veda busesinin telaşındalar

oluklar uğuldamaya başlamıştı karanlıkta
yağmurun hoş darbelerinden coşarak
öte sokaklardaki parke taşlarda süzülüyordu
gece bekçisinin el fenerindeki ölgün bir ışık

güzel bir el kapıyı yavaşça açıyor
ateşli gözün kıvılcımları koşuyor sokakta
sokak sessiz ve karanlıkta yankılanmıyor
duvarın ardındaki yayanın ayak sesi

rüzgar yoldan yetişiyor üryan, hoş kokulu ve ıslak
yağmur teni, tenin dehlizine çekiyor
evin sessizliğinde dolaşıyor nefesleri
titrek arzulu ve evhamlı iniltileri

gözler şaşkın gecenin karanlığında dikilmiş yola
ırmak "acaba bunun sevgilisi kim" diye uğuldamakta
dallar birbirlerinin kulağına fısıldayarak
"çok yazık... sevgilisi yok yanında"

sokak sessiz ve karanlıkta yankılanmıyor
duvarın öte tarafındaki yayanın ayak sesi
üzgün bir gönül gökyüzünde
usul usul süzülüyor dumanlı bulut misali

heyhat, o efsunlu gözler kime gülüyor?
o dudaklar hangi dudakta buse arıyor?
saçın kıvrımlarında kayan onun eli mi?
bir başına sarhoşken kime masal anlatıyor?

karanlıkları neye bakmak için araştırayım?
peki niçin onun beklentisiyle yine uyanığım?
hangi erkeğin kalbindedir sonsuz aşk ?
hayır... artık beni görmeye hiç gelmiyor

bir vücut kayboluyor dehlizin karanlığında
rüzgar kapıyı kuru bir sesle örtüyor
bir ölü sanki bir mezar çukurunda
zayıf bir ümitle ve sebepsiz yere gülüyor

KEDER ÇİÇEĞİ

senin alevinle yandığım için mutluyum
senin hayalinle ağladığım için mutluyum
sana kavuştuktan sonra yine böyle
senin bitmeyen aşkına ağladığım için mutluyum

sandın ki senden kopunca
artık seni unutacağım
ama şunu diyeyim ki bu ateşten gayri
ruhumda başka bir alev yok

geceleri hurmalığın yanında
Karun acısından haykırıyor
benim hasret feryatlarım sanki
yorgun dalgalardan duyuluyor

gece bir an için onun kıyısına otur
sıkıntımın aşikarlığını görmen için
gece bir an için gölgene bak
kararsız ruhumu görmen için

sabah esintisinin soğuk dudaklarıyla
sana şarkı okuyorum
ben her gece gökyüzünde
sarayına parlayan o yıldızım

dert değil eğer güçlü bir hisar çekmişse de
çöller bedenlerimiz arasına
tek başına denizlerin enginliğine
kanat çırpan o güvercin benim

kuru bir dal gibi yeniden
kahrının alevlerinde yandığım için mutluyum
sanki hala bu ateşli bedenim
şehrinin güneşinden yanıyor

hatıran gönülde nasıl ölür
hatıran ilk aşkın anısıdır
hatıran binlerce rengiyle kendisini gösteren
o güzel sonbahardır

boşver bu kara cübbeli zahitler
sokakta mecliste bana rezil desinler
adımı ayıba bulaştırsınlar
bunlar şeytanın çocuklarıdır

ama ben anılarının dallarında yeşeren
geceleri seni yalnızlığın köşelerinde
aşina hatıranda arayan
o keder çiçeğiyim

CEVAP

Allah'ın nazarı yüzümüze gülüyor
lütfunun kıyısına çıkamadıysak da
fitneci zahitler gibi
Allah'tan gizli şarap içmemişizdir

alnın eğer bir günah ateşiyle kararmışsa
riyayla kılınmış namaz mührünün dağlamasından daha iyidi
halkı aldatmak için fısıltıyla Allah Allah demektense
Allah'ın adını anmamak daha iyidir

bizi ne kadar üzer ki şeyh bir akşam cemaat içinde
yüzümüze sevinçle cennetin kapısını kapadıysa
o açar... o ki lütuf ve sefasıyla
sanki tabiatımızın toprağını kederle yoğurdu

alay tufanı dudaklarımızdaki tebessümü koparamadı
deniz ortasında kalmış bir dağ gibiyiz
doğruluğun tek cevher yeri kalptir
bu yüzden olayların dalgasına tek başımıza oturduk

zahitlerin alaylarını işiten biziz
takva elbisesini yırtan biziz
zira elbisenin içinde aldatıcı bedenden başka bir şey
bu rehberlerden hakikatin yolunu göremedik

gönlümüzde alevlenen o ateş
eğer şeyhin eteğine düşseydi
aşk kıvılcımıyla yanmış olan bizlere, artık
rezil günahkarlar demezdi

boş ver insanlar alaycı konuşsunlar
kulaklarında daima aşk hikayemiz
"gönlü aşkla doğan asla ölmez
alemin defterinde kaydedilmiştir devamlılığımız"

DUVAR

soğuk anların alelacele geçişinde
vahşi gözlerinin kendi sükutunda
etrafıma duvar örülürken
sapa yollarda senden kaçıyorum

ay tozu içinde çölleri görmem için
bedenimi ışık pınarlarının suyuyla yıkamam için
sıcak yaz sabahının renkli sisinde
eteğimi çöl süsenleriyle dolduruyorum
köy kulübesinin damındaki horozların sesini duymak için
senden kaçıyorum, kırların başladığı yerde
yeşilliklerin üzerine ayağımı sertçe bastırmak
ya da otların soğuk çiyini içmek için

senden kaçıyorum, terk edilmiş bir kıyıda
kayıp ovaların üzerinde kara bir buluttan
deniz fırtınalarının dönüp duran dansına bakmak için

uzak bir günbatımında
göçmen güvercinler gibi kanatlarımın altına almaktayım
çölleri, dağları, gökyüzünü
kuru çalıların arasından dinleyeyim diye
çöl kuşlarının mutluluk şarkılarını

kaçıyorum senden, senden uzak durmak için açıyorum
arzular şehrinin yolunu
ve şehrin içinde ...
rüya sarayının ağır altın kilidini

lakin gözlerinin sessiz feryadıyla
kararıyor gözümde yollar
böylelikle sırrının karanlığında
etrafıma duvar örüyor

eninde sonunda bir gün...
tereddütlü bakışın büyüsünden kaçacağım
rüyaların renkli çiçeğinin bir kokusu gibi sızarak
gece esintisi saçının dalgasında süzülüp
güneşin kıyısına kadar gideceğim
sonsuz huzur içinde uyumakta olan bir dünyada

altın renkli buluttan bir yatağının içine usulca kayıyorum
ışığın elleri mutlu gökyüzüne serpiştiriyor
yeterince ahenkli planı

ben oradan sarhoş ve özgür
yolları gözüme karartan
efsun dolu gözlerinin dünyasına gözümü dikiyorum
gizemli karanlığında
etrafına duvar ören
efsun dolu gözlerinin dünyasına gözümü dikiyorum

ÇEKİŞME

gece gökyüzünde ay gibi sır dolu
yavaşça sır dolu ipeğini sarıyor kendi etrafına
o uçmaktan yorulmuş bir kuş gibi
düşüncemin kuru dalına konuyor

dallar zevkten titriyor
sessiz damarlarında yavaşça coşuyor
uzak bir anının kanı
hayat baş kaldırıyor yabani bir lale gibi
mezar aralıklarından
soğuk bir esintinin eli yerden
kuru yaprakları hışımla süpürüyor
ah... sanki göğsümün güçlü duvarına
bir yabancı yumruk atıyor
"kapıyı aç... bu o
kapıyı aç... bu o"

kendi kendime yavaşça
yine rüya olmalı diyorum
onun da böyle karanlık ve karmaşık olması
uykunun acı ilacından olmalı
olmazsa uyanıklık yarasının üstüne merhem koyarım
yorgun göz kapaklarımı sıkıca kapıyorum
lakin göğsümün güçlü duvarına hışımla
bir yabancı yumruk vuruyor
"kapıyı aç... bu o
kapıyı aç... bu o"

o uzak ülkeden elini eteğini çekmiş
sabırsızca çölleri kat etmiş
günlerce güneşin ateşinde sallanmış
gece yarıları sessiz bir gül gibi
mehtaplı sahilin sessizliğinde yeşermiş
"kapıyı aç... bu o"

gökleri senin peşine dolaşmış
senin yolunda yorgun ve bitap
yaseminleri aşk kokusuyla koklamış
yorgun kanatlarını sıcak bir telaş içinde
her geçen esinti sevgiyle öpmüş
"aç kapıyı... bu o
aç kapıyı... bu o"

gözlerim hasret göz yaşıyla doluyor
ahımın renginde karanlık bir renk kaplıyor

lakin ben hışımla
yine rüya diyorum
onun da böyle karanlık ve karmaşık olması
uykunun acı ilacından olmalı
olmazsa uyanıklık yarasının üstüne merhem koyacağım
yorgun göz kapaklarımı sıkıca kapıyorum

KAHIR

daha ne diye bakıyorsun bana
karşımda oturmuş bir rakip gibi?
hayret ediyorum, onca aldatmadan sonra
sen de beni aldatmaya başladın

kendi gözlerimle gördüm o gece ey Tanrım
kadehini başkasının kadehiyle tokuşturdun
Hafız'ın falı gibi ortaya açıldı
sen falını başka birinin adına açtın

git... git... ona git ne diye üzüleyim ki
sen güneşsin... o yeryüzü... ben gökyüzü
ona parılda çünkü ben oturmuşum
nazla yıldızların omzuna
ona parılda çünkü o ağlıyor
bu arada kalbim de onun durumuna
bu olup bitenler aşkını olgunlaştırsın
kalbin benim, tenin onun

sen ki beni çarşaflara soktun
nasıl olur da sırrıma erişemedin?
teninden vazgeçtim çünkü dünyada
bir tenle arzularıma ulaşamam

eğer sana doğru böyle koştuysam
aşığımın aşkıyladır sana ulaşmak için değil
ben ışıksız gecelerin karanlığına koştuysam
aşk hayalinin senin hayalinden daha hoş olmasındandır

bugün onun yanında oturdun
sen, şarap ve ona kavuşma şansı
geçip gitti ve o öykü eskidi
tenin kaldı ve onun yok olmayan aşkı

SUSAMIŞ

ben bir çiçektim
titreyen her yaprağın damarında akan efsunlu kokuyum
karanlık bir gecede bittim
Karun'un kıyısında susuz bir halde

tenimde sadece güneşin çiğ şarabı kayıyordu
bir de sessiz gözleriyle, yemyeşil her daldan
açmamış goncaları koparan bir ele
sitem eden bir adamın yakıcı dudağı
vücudum, güzel bir çığlık
sessizliğimde şarkı okur yalnızlığın dudakları
gözlerim uzak ve rüyamsı ülkenin uğursuz rüyasında hayretler
içinde
çünkü geçmekte olan bir esinti:
"O güneşin artık mutlu rengi var" diye fısıldıyor kulağıma
sonunda ben Karun'un sahilinden habersiz
yola koyuldum
yolda pejmürde gülleri gördüm
gözleri keder çölünün kurumuş pınarı
bir damla çiye muhtaç
ben onlara kahkahalarla güldüm

kuşku sisinin ardından gece vakti ortaya çıkana dek
rüyalar şehrinin tek ışığı ben
orada sıcak ve istekli
sert bir zeminden bittim
gece yarısı coştu soğuk damarlarımda şiir kanı
her biri gül yaprağı rengindeki
derdimin rengi soldu

karanlık gökyüzünün gümüşi sabah gözlerini
yüzüme açmasını bekledim
ışıklar saçan güneşin dudağından
binlerce ateşli ve tatlı busenin yakıcı balını içmek için

ancak maalesef
rüyalar şehrinin gökyüzünde
bir gün ışığı görmedim

ayağım altında kurumuş çalılar üzüntüyle
"şehrimizin güneşinin çehresi maalesef çok karanlıktır!" diye
inliyorlardı
artık bir ümitlerinin olmadığını iyi biliyorum
bir ümit yok

karanlık gür bir ormanda kayboldu
bir ışık damarı gibi aşina sesim
zifiri gökyüzü bir damla gözyaşı dahi dökmedi
yorgun bakışlı bir buluttan ayağıma

ben solmuş bir gülüm
gözlerim keder çölünün kurumuş pınarı
güneşin bir busesine hasret
bir çiğ damlasına hasret

KORKU

gece karanlık, yol uzun ve ben şaşkın
fener tutmuş o benim yoluma
fenerin sabırsız ışığına
korku içinde koşuyor bakışım

ne oldu bize? kim ne biliyor
taptaze yeşilliklerin yatağında
sanki astı dudakları boynuma
yakıcı öpücüğün elmas taneciklerini

ne oldu bize? kim ne biliyor
ben o oldum... o denizlerin coşkusu
ben sıcak arzuların yaban otu
o çöl rüzgarlarının uğultusu

ben onun kollarında susuz
bir ot gibi şevkle yeşerdim
titrek tomurcukların kokusu için
çiçek açmış gece kadehinde içtim

saçlarıma yıldız yağmuru yağdı
sessiz bir ağacın dalından
taze yeşillikler yatağında
ben kaldım bir de kucaklaşmanın yalazları

bu pervasız esintiden korkuyorum
eğer teninde böyle asılırsa
korkarım ezilmiş ot kokusu
bedenimden yükselecek!

GAYR-İ ZARURİ

bir ateşti, söndü
bir zincirdi, koptu
gönül senin bağından kurtulunca
kederin büyülü kadehi kırıldı

sana asılmak için geldim
lakin gördüm ki sen o yapraksız dalsın
lakin gördüm ki sen ümidimin yüzüne
bir ölü gibi gülümsemektesin

ah ne de tatlıdır
ey arzu dolu aşk
mezarının başında tepinmek

ah ne de tatlıdır
ey ölümcül yakıcı buse
senden vazgeçmek

ah ne tatlıdır
senden kopmak ve başkasına bağlanmak
kederin yüzüne kapıyı kapamak
çünkü cennet burası
vallahi bulutların gölgesi ve ekinlerin kıyısı burasıdır

sen eskisi gibi kimseyi düşünme
beni ve alevlenen acımı
çünkü ben acıdan huzursuz olmam
çünkü ben ateşin alevinden yanmam

GÖLGELERİN DÜNYASI

gece vakti ıslak caddelerin üzerinde
gölgelerimiz bizden sanki kaçıyordu
bizden uzak yolun inişinde
mehtabın uğursuz tozunda kayıyordu
soğuk ve ağır asma dallarının üzerinde
birbirleri üzerine usulca ilerliyordu

gece vakti ıslak caddenin üzerinde
mis kokulu toprağın sükutunda
sabırsızca birbirlerine sarıldı
gölgelerimiz...

dün geceki çiy şarabından sarhoş olmuş güller gibi
sanki acıları yüzünden bizden kaçmaktalar
bizim hiç söylemediğimiz şarkıları
yüreğin sessizliğinde hışımla
çıkardığımız şarkıları
zevkle mırıldanıyorlar

lakin gölgelerin uzağında
ayrılıp birleşen aşıkların
hikayesinden habersiz
yorgun varlıklarımız kendi durgunluğunda
hayatı şekillendiriyordu
gece ıslak caddenin üzerinde
o kadar sık dedim ki kendi kendime
"hayat acaba gölgelerimizin içini mi boyuyor?
yoksa biz gölgelerimizin gölgesi miyiz?"

karanlığın dalgalarıyla etrafımda kayan
ey şaşkın ruhlar
gölgem nerede?
"yalnızlık korkusunun ışığı parlarken sessiz haykırışımın
billurunda"
gölgem nerede?
gölgem nerede?

istemiyorum
gölgemi bir an için kendimden ayırmak
istemiyorum
o benden uzakta geçitler üzerinde kaysın
ya da ağır ve yorgun olarak
yoldan geçenlerin ayağının altına düşsün
o niçin kendi arayışıyla
kapıların kapalı dudaklarını
karşı karşıya getiriyor?
o niçin sürtmek zorunda mı tenini
her evin duvarına, kapısına?
o niçin ümitsizlikten
yabancı ve soğuk bir ülkeye gitmek zorunda?
ah... ey güneş
gölgemi neden benden uzaklaştırıyorsun?
sana soruyorum:
karanlık acı mıdır yoksa mutluluk mudur?
varlık zindan mıdır yoksa özgürlüğün ovası mıdır?
gecenin karanlığı nedir?
gece,
kara ruhun gölgesi kimdir?

o ne diyor?
o ne diyor?
yorgun, sersem ve şaşkın
bitmeyen sorularla kosuyorum yolda

İSYAN'dan

(1959)

BU ŞİİR SENİN İÇİN

bu şiiri senin için söylüyorum
yazın susamış bir gün batımında
çıkılan bu uğursuz yolun ortalarında
bu sonsuz kederin köhne mezarında

bu son ninnimdir
beşiğinin başında
belki bu feryadın vahşi çığlığı
dolanır gençliğinin göklerinde

bırak avare gölgemi
gölgenden, uzaklaşıp ayrılsın
bir gün kavuşuruz ki eğer olursa
Allah'tan başka kimse olmasın aramızda

karanlık bir kapıya yasladım
acıyla kıvrılan alnımı
umutla törpülüyorum bu açık kapıda
ince ve soğuk parmaklarımı

boş kinayelerle ayıplayarak
güldüğünüz kişi bendim
kendi varlığımın sesi olayım dedim
ama ne yazık ve ne acı ki "kadın" idim

günahsız bakışların kaydığı zaman
başlangıcı olmayan bu karmaşık kitaba
zamanın köklü isyanlarını
her şarkının içinde görürsün şaşırarak

burada hep sönüktür yıldızlar
burada melekler hep ağlarlar
burada sümbülteber çiçeğinin tomurcukları
çöl dikenlerinden daha değersizdirler

oturmuş burada her yolun üzerinde
yalanın, utancın ve riyakarlığın şeytanı
görmüyorum karanlık gökyüzünde
uyanmış bir aydınlık sabahın ışığını

bırak dolıp taşsın yeniden
gözlerim çiy taneleriyle
Hazreti Meryem'lerin nurlu yüzünden
kaldırınca perdeyi kendimden geçtim

kopmuşum saygın bir kıyıdan
göğsümde bir tufan yıldızı
öfkeli alevlerimin savrulduğu yer
ne yazık ki, zindanın zifiri boşluğu

karanlık bir kapıya yasladım
acıyla kıvrılan alnımı
umutla törpülüyorum bu açık kapıda
ince ve soğuk parmaklarımı

bu riyakar zahit güruhuyla
biliyorum mücadele etmek kolay değil
seninle benim şehrim, tatlı küçüğüm
yıllardır şeytanın kaşanesidir

bir gün gelir gözlerin hasretle
bu hüzünlü şarkıya kayarsa
sözlerimin içinde beni arayarak
kendi kendine o benim annemdi dersin

GEÇ

yorgun günün gözünde süzüldü
uykunun koyu ve belirsiz rüyası
şimdi yeniden bu yoldan
sadece eve doğru koşmalı

kara gölgen bu şekilde
senin yanında kaldıkça
orada bir gözün
seni bekleyeceğini asla sanma

evin bir mezar gibi otursun
ağaç tozundan bir bulut üstüne
dün gibi bir taç konulmuş başına
yağmurun gümüş tellerinden

karanlık ve sessiz köşelerden
yüzüne bir çıkış kapısı açılınca
gizemli ve sessiz yüzlerce selam
yorgun bir şekilde sana uçarlar

sanki karanlığın kalbi atıyor
o kederli küçük odada
gece kara bir yılan gibi süzülüyor
renkli zarif perdeler üzerinde

duvarın bağrındaki saat
müziğinin tınılarından yoksun
sessiz ve suskun bir bedenle
kendisi de boşluğun bir parçası

eski çerçevelerde, resimler
bu fani komik yüzler
solmuşlar geçen zamanla
belki bir zamanlar yaşamışlar

ayna büyük bir göz gibi
bir tarafa kaymış, izliyor
ilgisinin camları üzerine
gecenin asi ruhunu oturtmuş

sen, yaşlı bir kuş gibi yorgun
sıcak bir yatağa yöneliyorsun
titreyen kapalı gözkapaklarınla
defterin üstüne başını koyuyorsun

senin yanında ağlayanlar sanki
geçmişteki ölülerin ruhları
onlar ki bu tahtta uyumuşlardı
senden önce geçmiş zamanda

onların binlerce sessiz hareketi
onların binlerce bitap inleyişi
kaçışan kabarcıklar gibi
bataklığın sıkılmış çehresinde

yaşlı çam ağacı dolup taşmış
kargaların uğursuz gak gak sesleriyle
dans ediyor pencerelerin üzerinde yine
ipek kokulu yağmur

yazık olacağını hissediyorsun
derdinle cebelleşirsen
o keder tomurcuğunu kokluyorsun
yeni bir şiir yazayım diye

ANLAMSIZ

kederli yuvalarındaki
soğuk ve suskun gözlerin
uyumuşlardı
söylenmeyenleri senden önce
bakışların diliyle söylemişlerdi

benden ve bende saklı olan her şeyden
korkuyordun
kaçıyordun
hatırlıyorum da bir gün bu yolda
sabırsızca beni peşinden
çekiyordun
çekiyordun

son defa
son defa
son görüşmenin acı anında
tüm dünyayı anlamsız gördüm
rüzgar inledi ve ben
sonbahar yapraklarının hışırtılarını dinledim

yine çağırdın
yine uzaklaştırdın
yine fildişi tahta oturttun beni
yine dalgaların arzusuna kaptırdın beni
her ne kadar kederli ipek içinde olsam da

yıllarca gönlümde yaşadın
ah, aşk yüzünden hiç bilemedim
neydin sen
kimdin sen.

SES

orada, dağın zirvesinde
ayaklarım koşmaktan yorgun
kendi kendime bu yükseklikte artık
Allah sesimi duyacaktır dedim

koyu bulutlara doğru uçtu
ümit dolu parlak bakışım
yürekten haykırdım, ey Tanrım
ben onu seviyorum, seviyorum

sesim karanlığın derinliklerine kadar gitti
uğursuz bir uyku yıldızları karıştırdı
toza bulanmış ve bitap düşmüş dövülmekten
gökyüzü kasrının altın renkli kapısı

melekler binlerce minik elleriyle
tahta kapının sert ağır sürgüsünü çektiler
sabırsız sesimin tufanından
titreyerek, bir buluta süzüldüler

sütunlar yılanlar gibi kıvrım kıvrım
ağaçlar yeşil bir siste yüzmekte
sesim onun vücudunu yıkattı
yolun tozunu toprağını, kevser havuzunun içinde

Tanrı rüya yüklü uykusundaydı
gözlerinin altında gizliydi bakışı
sesim gitti ve üzüntüyle inledi
yatak odasının perdeleri arasında

ancak o gümüşi göz kapakları
ne yazık ki tan vaktine kadar kapalıydılar
hafif kıyı midyeler gibi
gözünün üzerine konulmuşlardı

asiye dönüşüp üzerine saldırması için
ses yüz defa ümitsizce yükseldi
ses, onun ipek uykusunu
öfkeli pençeyle parçalamak istiyordu

ses feryat ediyor acı yüzünden
bu altuni uykuye ne zaman karıştı?
ben burada bir yudum sevgiye susamışken
sen orada tanrının tahtında uykudasın

yoksa bu denli yükselebilir mi
dertli ve sıkıntılı bir ses?
yeni bir sabah gibi yoldan geri geldi
sesim başka bir "ses"ten boşaldı

ancak burada gökyüzüne doğrudur
hala bu ümitvar görüşüm
Tanrım bu sesi tanıyor musun?
Ben onu seviyorum, seviyorum

KRİSTAL RÜYA

biz birbirimizin kollarına hafifçe yaslandık
ruhlarımızdaki tazelik aşkın mehtabıydı
başlarımız yaprak ve meyve yüklü ağır dal misali
aşk mihrabının huzurunda suskundu

ben senin yanında beyaz bir bulut dalgası gibi
saçlarıma takılmış beyaz sümbülteber çiçeği
sürekli damlamakta nazik kirpiklerimden
elindeki yaprağa o beyaz çiğler

sanki Allah'ın melekleri yanımızda
o küçücük elleriyle harp çalıyorlar
od kokusunda, üzerlik inciltisi ve dumanda
mihrabı kendi saflıklarıyla boyuyorlar

uzun alnın mumların aydınlığında
yavaş ve itaatkardı parlak bir deniz gibi
gümüş gövdeleriyle izi oturmuştu
parlak bir rüya göz kapaklarının altında

ben şarkı söyleyen sesine susamıştım
kulağımda o müşfik hoş sözler
sırlarla dolu eski efsaneleri
kendinden geçercesine dinleyen çocuklar gibi

gökyüzünde gözlerini açtığında
rengarenk gökkuşağının kristal kanatları
mihrabın parlak kalbinin sinesinde çarpıyordu
ben o duraklama anının ateşinde kıvılcım saçıyorum

sessizce "evet" dedim ve sabah rüzgarı gibi
sana doğru titrek ve kararsız estim
ama sen bir hiçtin ve gördüm ki hala da
gönlünde arzularından başka hiç bir şey yok

KARANLIK

sendeki neyin kaçışıdır benden?
sendeki neyin acelesidir yola koyulmanın?
böyle karanlık bir gecede
neye sığınacaksın?

O fildişi odanın mermer basamakları
ne yazık ki bizden oldukça uzak
anları anlayan
yarının gözü kördür

o sınırdaki lamba değildir
uzakta her ne görünüyorsa
belki de o aydınlık nokta
çöl kurtlarının gözüdür

şarap beklemekte kadehte
ne zamana kadar seccadeye baş koymak
o burada saklı
parlıyor meyde

eğer birlikte karşı durursak
biz iki yalnız avare, dalga gibi
aradığın sığınağa, ulaşırız
o zirvenin büyülü anında

DÜĞÜM

yarın eğer yoldan çıkıp gelmeseydi
ben sonsuza kadar senin yanında kalırdım
ben sonsuza kadar aşk şarkılarımı
aşkını güneşin altında okuyacaktım

odanın pencerelerinin ardında
o gece karanlık soğuk bir bakış vardı
karanlıkta gözbebeklerin koridorunda
sanki ruhunun derinliklerine giden bir yol vardı

aynanın sisinde kaymıştı
resimlerimiz kırılmıştı ve uyumsuz
saçların buğday saplarının rengindeydi
benim saçlarım ise, bukleli ve simsiyahtı

göğsümün içinde bir sır yanıyordu
seninle konuşmak istiyordum
ama sesim düğümlenmekten kısılmıştı
gölgede, ot hiç biter mi

oradan yorgun bakışlarım uçtu
perişan vücudumun etrafını dolandı
altın renkli bir çerçevenin kapsamında
Mesih'in gözleri kederime güldü

odanın darmadağınık olduğunu gördüm
ayağımın ucuna kitabın düşmüş
saçlarımın firketeleri orada
yatağının üzerine düşmüş

balıkların kristal evlerinden
artık su sesi gelmiyor
yaşlı kedin ne düşünüyordu da
onun gözüne uyku girmiyor

yine bakışlarım perişan
dilsiz ve yorgun sana geri döndü
seninle konuşmak istiyordum
ama sana sessiz kaldı

o vakit beyaz yıldızlar
ışıldadılar kirpiklerimin gecesinde
gördüm ki ellerin bir bulut gibi
şaşkın yüzüme doğru geldi

gördüm ki nefesinin sıcak kanatları
soğuk boynumu aşındırmakta
sanki kayıp bir rüzgar dolanıyor
benim dertli yabani otların üzerinde

bir el sinemin içine döküyordu
sükutun kurşununu ve sessizlik tanelerini
ben bu acılı keşmekeşten yorgun
unutulmuşluğun şehrine göçtüm

yarının üzüntüsünü çok çektim
yolculuk acı bir hikayeydi
hayatıma birden yayılıverdi
o misk kokulu altın anlar dedim

o gece dudaklarından içtim
doğanın mutluluk şarkılarını
o gece aşkımın kamına busenle
sonsuzluk damlalarını saçtın

GERİ DÖNÜŞ

sonunda caddenin çizgileri tükendi
tozlu bir yoldan ulaştım
bakışım benden önce hücum ediyordu
dudaklarımdaki sıcak bir selamdı

şehir öğlen ocağında kaynamaktaydı
sokak yanıyordu güneşin ateşiyle
ayağım sessiz parke taşlarının üzerinde
titreyerek güçlükle ilerliyordu

evler başka bir renkteydiler
tozlu, karanlık ve kırgın
kara çarşafların içindeki yüzler
ayakları zincirlenmiş ruhlar gibiler

ırmak kurumuş, kör bir göz gibi
ne su var ne de ondan bir iz
şarkı söyleyen bir adam yoldan geçti
kulağım onun şarkılarıyla doldu

eski bir mescidin kümbeti
geriye kırık kaseleri kalmış
bir mümin minarenin üzerinde
hazin bir makamla ezan okuyor

köpeklerin ardından koşuyorlardı
çocuklar, çıplak ayaklı, ellerinde taş
kadın baş örtüsünün arkasından güldü
aniden çıkan bir rüzgar kapıyı örttü

siyah taşlıkların ağzından
mezarın nemli kokusu geliyordu
kör bir adam bastonu vurarak gidiyordu
tanıdığı uzaktan geliyordu

orada bir kapı açıldı sessizce
bir el beni kendisine çağırdı
gözlerinden bir bulut gibi gözyaşı yağdı
elleri beni kendisine çekti

açık bir duvarda yaşlı bir sarmaşık
titrek bir pınar gibi dalgalanıyor
gür yapraklarının üzerinde
zamanın tozu ve yaşlılığın yeşilliği

arayan bakışlarım
onun mekanı nerede diye sordu
ancak baktım küçük odanın
onun çocukluk sesinden hiç bir iz kalmamış

soğuk mezarın içindeki aynadan
aniden onun vücudu bir gül gibi bitiverdi
onun kadifemsi gözleri dalgalandı
ah, korkusunda bile beni görüyordu!

duvara yaslandım
yavaşça dedim ki: bu sen misin mutluluk?
ancak gördüm ki o acı geçmişten
geriye hiç bir şey kalmamış adından başka

sonunda caddenin çizgileri tükendi
tozlu bir yoldan ulaştım
çeşmeye bir yol yoktu susayan için ve ne yazık ki
şehrim arzularımın mezarıydı

UZAK YOLDAN

ülkene ve avucundakine baktım
senden artık ne bir haber ne bir iz
ne yolda mehtap ışığının ümidi
ne gölgenin gönlünde gizli bir sır

çöl ateşlendi ve kendisinden görmedi
bahar yağmurlarının çisiltili buselerini
süvarilerin nal seslerinden yoksun kalan
bir cadde kayboldu karanlığın eteğinde

kimseye bağlanma yoksa
kendinden geçtiğin an kucağında olur
ancak kollarını halka gibi açınca
iyi bilirim ki sen unutmuş olursun

kim o bakışlarının parıltısıyla seni
bir yol dönemecinde dudağın yangısına çeken?
ya da o büyülü sessiz halvette
o günah lambasını eliyle yakan

bana gönül vermediğin için ateş gibi
bedenini susuzluk sırrıyla yakmıştım
ben ki Venüs'ün rüyamsı okulunda
büyücülüğü öğrenmiştim

sana bir sahil gibi kollarımı açtım
sana aşık olma isteğim içimdeydi
"yazıklar olsun bana ki en baştan bilemedim"
"bir gün gelir de senin kalbini kıracağımı"

bundan sonra senden artık hiç istemeyeceğim
ne bir selam, ne bir haber, ne bir işaret
kendi yoluma gidip senin yolunu açıyorum
sen artık o değilsin, sen o değilsin.

YAYA

gece yarısı yoldan
her kapıdan kovulmuş, oldukça bitkin
yorgun vücudu toza bulanmış davetsiz bir misafir geldi
renkli işlemelerin üstüne koydu başını
ki ben yıllar öncesinde
her gece sabaha kadar ipek ipliklerle dikerdim
rüya gibi binlerce nakışı hayalimde
ve usulca düştüğünde kor gibi yakıcı ve ağır göz kapaklarım
yeşil bir bitki filizlenirdi tatlı uykularımın göletinde
gökyüzü ovasından sanki ışık tozu kalkar
güneş çiçeği takılırdı misk kokulu saçlarıma
sıcak esintili bir el, bir yüzüğü yumuşak bir şekilde kaydırırdı
gümüşi parmaklarımda
yakıcı bir dudak arzuyla dudaklarımı öperdi
ve o adam yavaşça koyardı başını benimle birlikte renkli
işlemelerimin
suskun sinesine

şimdi her kapıdan kovulmuş, oldukça bitkin
davetsiz misafir
uykulu gözlerini sıkıca kapıyor
ah, ben tahammül etmeliyim azarlamasındaki her acıya
ve şarap kadehlerinin ardından sarhoşça sesleniyor: Acaba
tatlı dudaklarındaki meyhanede hiç şarap kaldı mı
ya da yorgun bir yolcu için
bu güzel kokulu suskun kulübeciğin kalbinde
yatacak bir yer var mı?

GÜZELLİĞİN ŞARKISI

omuzların
sert ve gurur dolu taşlar gibi
saçımın dalgaları bu eğimde
ışık şelalesi gibi göğsünü kabartıyor

omuzların
azametli bir kalenin hisarları gibi
saçımın telleri orada dans ediyor
meltemin avucundaki söğüt dallarının dansı gibi

omuzların
demirden burçlar
kanın ve hayatın muhteşem gösterişi
onun rengi bakır mangal renginde

heves mabedinin sükutunda
kararsız bir şekilde yanında uyudum
omuzlarında buselerimin izi
yılanın ateşli ısırık izi gibi

omuzların
azametli yakıcı güneşin coşkusunda
terin parlak ve sıcak damlaları altında
dağların zirvesi gibi parlıyor

omuzların
istek dolu gözlerimin kıblegahı
omuzların
namaz taşı mührüm

به خانه من آمدی ـ برای من
چراغ بیار و یک دریچه
فروغ ـ فرخزاد

YENİDEN DOĞUŞ'tan

(1964)

YOLCULUK ŞİİRİ

gece boyunca birisi gönlümle konuşuyordu
"onu görmekten perişan olmuşsun
sabah beyaz yıldızlarla
gidiyor, gidiyor, tut onu"

yarınların aldatmacasından habersizce
senin kokunla geçtim bu dünyadan
altın tozu gibi gözlerin
nazlı kirpiklerimin üzerine dökülüyordu
tenim ellerinin dokunuşuyla ateş gibi
zülüflerim nefesinle dağılıyor
aşktan şaşkındım ve
"sevgilisine âşık birisi
onu bilerek üzmeye kalkışmaz
gitsin, gözüm üstünde
gitsin, aşkım onu korur" diyordum

ah, şimdi sen yoksun ve günbatımı
yolun sinesine gölgesini yayıyor
kederin karanlık tanrısı yavaş yavaş
bakışımın mabedine adım atıyor
her duvarın üzerine yazıyor
bütün ayetleri siyah siyah.

RÜZGÂR BİZİ GÖTÜRECEK

benim küçük gecemde ne yazık ki
rüzgârın ağaçların yaprağıyla randevusu var
benim küçük gecemde yıkım korkusu var

dinle
karanlığın esişini duyuyor musun?
ben garip bir şekilde bu mutluluğa bakıyorum
alışkınım kendi mutsuzluğuma

dinle
karanlığın esişini duyuyor musun?
gecenin içinde şimdi bir şey geçiyor
ay kızıl ve allak bullak
her an çökme korkusundaki bu çatının üzerinde
bulutlar matemli yığınlar gibi
sanki yağış anını bekliyorlar

bir an
ve ondan sonrası, hiç
bu pencerenin ardında titreyen bir gece var
ve dönüşünde geri kalan
yeryüzü var
bu pencerenin arkasında bir belirsizlik
seni ve beni bekliyor
ey tepeden tırnağa yeşil
ellerini yakıcı bir hatıra gibi âşık
ellerime bırak
ve dudaklarını varlığının sıcak bir duygusu gibi
âşık dudaklarımın okşayışlarına bırak
rüzgâr bizi kendisiyle birlikte götürecek
rüzgâr bizi kendisiyle birlikte götürecek.

GAZEL

taşlar gibi sesimi dinliyorsun
duymuyor ve taş gibi unutuyorsun
ilkbahar sağanağını ve pencerenin uykusunu
kuruntulu darbelerle şaşırtıyorsun
okşayışın yeşil dalı olan elimi
kurumuş yapraklarla kucaklaştırıyorsun
şarabın ruhunda hepten yoldan çıkıp
çakmak çakmak bakıyor ve dehşete düşürüyorsun
ey kanımın bataklığındaki altın renkli balık
yarasın sarhoşluğun çünkü beni içiyorsun
sen günbatımının menekşe vadisinde
günü göğsüne bastırıp söndürüyorsun
gölgelere ışığın yerleşti ve solgunlaştı renk
onu neden gölgeyle karartıyorsun?

YAZIN YEŞİL SULARDA

bir yapraktan daha yalnız
terk edilmenin mutluluğuyla doluyum
yazın yeşil sularda
yavaşça sürükleniyorum
ölümün ülkesine kadar
sonbahar kederlerinin kıyısına kadar

kendimi bir gölgede bıraktım
aşkın itibarsız gölgesinde
mutluluğun firar ettiği gölgede
geçici şeylerin gölgesinde

geceleri sıkıntılı basık gökyüzünde
şaşkın bir rüzgar dönüyordu
geceleri mavi damarlı sokaklarda
kanlı bir ay dolaşıyordu
yalnız olduğumuz geceler
ruhlarımız titreyişlerle, yalnızca
nabız atışlarında coşuyor
varlık duyguları, varlık hasta

"derelerin beklentisinde bir sır vardır"
bunu dağın zirvelerine
ürkütücü kayaların üzerine kazıdılar
kendi düşüşünü yazanlar
bir gece dağların sessizliğini
acı bir yalvarışla doldurdular

"dolu eller ıstırap içindeyken
boş eller huzurlu olamaz
viranelerin sessizliği güzeldir"

bunu bir kadın suda okuyor
yazın yeşil sularda
sanki viranelerde yaşıyor

biz birbirimizi nefeslerimizle
kirletiyoruz
mutluluk takvasına bulanmış
biz rüzgarın sesinden korkuyoruz
şüpheli gölgelerin nüfuz etmesinden
buse bağlarımızda rengimizi yitiriyoruz
biz ışık kasrının ziyafetlerinin tümünde
korkunçluğu yüzünden titriyoruz

şimdi sen buradasın
akasyaların kokusu gibi yayılmışsın
sabahın sokaklarında
göğsümde ağır
ellerimde yakıcı
saçlarımda kendinden geçercesine, yanmış, baygın
şimdi sen buradasın

engin, koyu ve yoğun bir şey
günün uzağındaki bir ses gibi karışık bir şey
perişan gözbebeklerimde
dönüyor ve kendisini yayıyor
belki de beni bir çeşmeden alıyorlar
belki de beni bir daldan koparıyorlar
belki de beni bir kapı gibi sonraki anlara kapatıyorlar
belki de...
artık görmüyorum

biz gereksiz yerlerde bittik
biz gereksiz yerlerde yağıyoruz
biz "hiçliği" yollarda gördük
kanatlı sarı bir atın sırtında
bir padişah gibi gidiyoruz

ne yazık ki, biz mutlu ve huzurluyuz
ne yazık ki, biz üzgün ve suskunuz
mutluyuz çünkü seviyoruz
üzgünüz çünkü aşk lanettir.

KARANLIĞIN ARASINDA

karanlığın arasında
sana seslendim
perdeleri kaldıran rüzgar
sessizdi
üzgün gökyüzünde
bir yıldız yanıyordu
bir yıldız gidiyordu
bir yıldız ölüyordu

sana seslendim
sana seslendim
bütün varlığım
bir süt kasesi gibi
ellerimin arasındaydı
ayın mavi bakışı
camlara çarpıyordu

kederli bir şarkı
duman gibi yükseliyordu
cırcır böceklerinin şehrinden
duman gibi kayıyordu
pencerelerin üzerine

bütün gece orada
göğsümün arasında
nefes nefese soluyan
ümitsiz birisi
ayağa kalkan birisinin
seni isteyen birisinin
soğuk ellerini
tekrar itiyordu

bütün gece orada
siyah dallardan
bir keder dökülüyordu
kendinden bir şey bırakan birisi
sana sesleniyordu
hava bir göçük gibi
onun üzerine dökülüyordu

benim küçük ağacım
rüzgara aşıktı
evsiz barksız rüzgara
rüzgarın evi nerede?
rüzgarın evi nerede?

ONU BAĞIŞLAYIN

onu bağışlayın
onun zaman zaman
durgun sularla
ve unutulmuş boş çukurlarla olan
varlığının acılı bağlantısını bağışlayın
çünkü yaşama hakkının olmasını
aptallık sanıyor

onu bağışlayın
kağıttan gözlerinde eriyen
ve hareket kaygısı taşımayan
bir resmin kayıtsız öfkesini bağışlayın

onu bağışlayın
tabutunda baştanbaşa
ayın kızıllığının geçtiği
ve gecenin değişken kokularının
endamının bin yıllık uykusunu
dağıtanı bağışlayın

onu bağışlayın
o içten telaşlıyı
ama gözlerinin içi hala ışık zerrecikleriyle yanan
ve beyhude saçları
aşkın nefesiyle ümitsizce titreyeni bağışlayın

ey sade mutluluklar ülkesinin insanları
ey yağmurda açık pencerelerin arkadaşları
onu bağışlayın
onu bağışlayın
çünkü büyülendi

çünkü verimli varlığınızın kökleri
onun gurbet topraklarında yuva açıyorlar
ve onun çabuk inanan kalbini
hasretin eziyetli darbeleriyle
göğsünün köşesinde şişiriyorlar

ANLAYIŞ

küçük kabarcıkta
aydınlık kendisini solduruyordu
ansızın pencere geceyle doldu
gece boş seslerin yoğunluyla doldu
gece zehirli nefeslerin hararetinden zehirlenmiş
gece...

kulak verdim
karanlığın korku içindeki caddesinde
birisi sanki kalbini
bozulmuş bir nesne gibi
ayaklarının altında ezdi
karanlığın korku içindeki caddesinde
bir yıldız patladı
kulak verdim

nabzım kanın taşkınlığından şişmişti
ve tenim...
tenim dağılmanın evhamından
gezinmekteydi

tavandaki eğri büğrü yazılarda
gözlerimi gördüm
taştan bir örümcek gibi
avuçta kuruyordu, sarılıkta, hafakanlarda
bütün hareketlerimle vardım
durgun bir su gibi
yavaş yavaş dibe çöküyordum
çukurumda
tortulaşıyordum

kulak verdim
bütün hayatıma kulak verdim
menfur bir fare gibi deliğinde
saçma sapan ayıp bir şarkıyı
arsız bir şekilde okuyordu
bir cırcır böceği rahatsız edici ve anlaşılmaz bir şekilde
faniliğin bir anını döne döne ölçüyordu
ve unutulmuşluğa doğru yol alıyordu

ah, ben şehvetten doldum- ölüm şehveti
göğüslerim sersemletici duyguyla ürperdi
ah
bütün vücudumun
o belirsizlikle, o müphemle, o bilinmeyenle karışması için
masum bir şaşkınlıkla açıldığı
ergenliğimin ilk gününü
hatırladım

küçük kabarcıkta
kendi aydınlığını
titrek bir çizgide esnetti.

KAVUŞMA

o karanlık göz bebekler, ah
benim o basit münzevi sufilerim
gözleri semanın cezbesine kapılmış
kendinden geçmişler

bende baştan başa dalgalandığını gördüm
ateşin kızıl renkli öfkesi gibi
suyun yansıması gibi
yağmurdan sarsılan bir bulut gibi
sıcak mevsimlerin nefesindeki bir gökyüzü gibi
sonsuza kadar
hayatın ötesine kadar
yayılmıştı o

ellerinin esişinde
cismani vücudumun
eridiğini gördüm
kalbinin
o baş döndürücü büyüleyici tınılarla
benim kalbimde kıvrıldığını gördüm

saat uçtu
perde rüzgarla gitti
onu sıkmıştım
ateş yalazının halesinde
söylemek istiyordum
ama hayret
kirpiklerinin yoğun gölgesi
ipek perdenin püsküllleri gibi
o uzaması istenen uzunluğun boyunca
karanlığın dibinden aktılar

ve o sarsıntı, o ölümcül sarsıntı
kaybolmuşluğumun bitişine kadar

kurtulduğumu görüyorum
kurtulduğumu görüyorum

aşk yayıldıkça tenimin çatladığını görüyorum
ateşli hacmimin
yavaşça eridiğini görüyorum
ve aktı, aktı, aktı
ayda, mehtap bir çukura oturmuş, ay karanlıklaşmış
birbirimizde ağlamıştık
birbirimizde birliğin bütün itibarsız anlarını
deli gibi yaşamıştık

SORU

selam balıklar... selam balıklar
selam kırmızılar, yeşiller, altın renkliler
söyleyin bana, ölülerin gözbebeği gibi soğuk
şehir gecelerinin sonu gibi kapalı ve yalnızlık içinde
yalnız ve korkak perilerin diyarlarından
yatak odalarının tuğlalı güvenine
ve saatlerin akortlu ninnilerine,
aydınlık camların içine doğru yaklaştığı
o kristal odada acaba
ney sesini duydunuz mu?

taçlı yıldızlar, yaklaştığı gibi
gökyüzünden toprağa düşüyordu
afacan küçük kalpler
ağlama duygusuyla parçalanıyordu

AYIN YALNIZLIĞI

karanlık boyunca
cırcır böcekleri
"ay, ey büyük ay..." diye bağırdı

karanlık boyunca
o uzun elleriyle
şehvetli bir ah sesinin yükseldiği
dallar
gizli ve bilinmez tanrıların buyruklarına
boyun eğen rüzgar
ve toprağın saklı hayatında binlerce gizli nefes
ve o ışıklı gezgin dairede , mehtap
tahta tavandaki tıkırtı
perdedeki gece
göldeki kurbağalar
hepsi birlikte, hepsi peş peşe
gün ağarıncaya kadar
"ay, ey büyük ay" diye bağırdılar

***

karanlık boyunca
ay mehtabıyla parlayıp durdu
ay
kendisi gecenin yalnız kalbiydi
düşmanlık içindeki altın renklinin rengi çatlıyordu

SEVGİLİM

sevgilim
o arsız çıplak teniyle
güçlü baldırlarının üzerinde
ölüm gibi dikildi

eğri büğrü kararsız çizgiler
onun asi endamını
güçlü portresinde
izliyorlardı

sevgilim
sanki unutulmuş bir nesilden geliyordu
sanki gözlerinin ucuyla
bir süvarinin pususuna yatmış
bir tatardı
sanki canlılık dolu dişlerinin parıltısında
bir avın sıcak kanının cezbesine kapılmış
bir berberiydi

sevgilim
kesin ve açık anlamı olan
tabiat gibidir
o başarısızlığımla
kanunun kudrete olan sadakatini
teyit ediyor

o sağlam bir içgüdü gibi
ıssız bir adanın derinliklerinde
yabanice özgürdür
Mecnun'un çadırının parçalarıyla
ayakkabısındaki caddenin tozlarını
temizliyor

sevgilim
Nepal tapınaklarında bir tanrı gibi
sanki varlığına başından beri
yabancılaşmış
ve
güzelliğin asaletini hatırlatan
geçmiş yüzyıllardan bir adamdır

o kendi boşluğunda
çocuksu bir koku gibi
sürekli masumiyetin hatıralarını
uyandırıyor
o çıplaklık ve sertlikle dolu
hoş bir halk şarkısı gibidir

o yaşamın zerreciklerini
toprağın zerreciklerini
insanlığın üzüntülerini
saflığın üzüntülerini
katıksızca seviyor

o köyde bir bahçe köşesini
bir ağacı
bir dondurma külahını
bir çamaşır ipini
katıksızca seviyor

sevgilim
sade bir insandır
öyle sade bir insan ki ben onu
acayip uğursuz bir ülkede
şaşırtıcı bir yolun son işareti gibi
çalıya benzeyen memelerimin arasında
sakladım.

GÖL

gece karardı ve hastalandı
gözü uykusuzluğun taşkınlığı kapladı
göz görmekten geri kalmıyor, yazık
göz kapanmayı bilmiyor, yazık
gitti ve bende eski bir mezarlık buldu
varlığımı eski bir beklentide olduğunu anladı
o çölü ve yalnızlığımı
mukavvadan güneşimi ve mehtabımı gördü
rahimle savaşan yaşlı bir cenin gibi
rahmin çeperlerini pençesiyle parçalıyor
canlı, ama ondaki doğma hasreti
ölü, ama ondaki can verme meyli
istenmeme acısıyla kendini beğenmişlik
ayağa kalkma sevdasıyla uykuya yatmaktır
gülüşüm beyhude bir üzüntüden
utancım boş bir saflıktandır
zorlu gurbetim gönül vermişliğimdendir
ölümün keskin coşkusu paylaştığım yataktandır
asla aşağıya inmedi kendi çatısından
kendi idamına şahit oldu yukarıdan
bir toprak kurdu ama toprağı kötü kokmakta
uçurtması temiz göklerde uçmakta
bilinmeyen gizli yarısı
utangaç insanlığın çehresi
yer yer eşini arıyor
alışmış olduğu eşinin kokusuna koşuyor
onu arasa da ara sıra eşinin
ondan çok daha yalnız olduğuna inanmıyor
her ikisi de birbirinden korktuğundan
birbirlerine nankör ve hırçınlar
aşkları, tutsak bir sevda,
kavuşmaları, şüpheli bir rüya

ah, eğer denizlerime bir yol olsaydı
dalmaktan bir korkumuz olmazdı
eğer bir göle su akmaz olursa
durgunluğundan dolayı suyu az bulursa
yok olmuşların ülkesi olur canı
derinlikleri de balıkların mezarı

ceylanlar, ey çöllerdeki ceylanlar
eğer gülistanların yolu üzerinde
denizlere ihtiyaç duymadan giden
kendi ipeksi akışında yol alan
taşkınlıklarının arabasında uyumuş
rüzgar atının yelesini pençesine alarak
ayın kızıl ruhunu peşine takarak
bitki sapların yeşil bacağını açarak
çalılıkların bakir kokusunu kaçırarak
şarkı söyleyen bir dere bulursanız
üstünde, her bir kabarcığın bakışında
güneşin esirgemediği yansımasında
o uykusuzun uykusunu hatırlayın
göldeki ölümü hatırlayın.

YERYÜZÜ AYETLERİ

ondan sonra
güneş soğudu
ve bereket yeryüzünden gitti

ovalardaki yeşillikler
ve denizdeki balıklar kurudu
ve toprak ölüleri
o andan sonra kendine kabul etmedi

gece bütün solgun pencerelerde
şüpheli bir görüntü gibi
sürekli birikip taştı
ve yollar kendi devamlılığını
karanlıkta terk etti

artık kimse aşkı düşünmemekteydi
artık kimse zaferi düşünmemekteydi
ve hiç kimse
artık hiçbir şeyi düşünmemekteydi

yalnızlığın mağaralarında
beyhudelik dünyaya geldi
kandan, afyon ve esrar kokusu geliyordu
hamile kadınlar
başsız bebek doğurdular
ve beşikler utançlarından
mezarlara sığındılar

ne acı ve karanlık bir dönem
ekmek, risaletin şaşırtıcı gücünü
mağlup etmişti

aç ve yenilmiş peygamberler
vaat edilmiş kutsal topraklardan kaçtılar
ve İsa'nın kayıp kuzuları
artık çobanın hey hey seslerini
çöllerin şaşkınlığında duymamaktadırlar

aynaların gözlerinde sanki
hareketler, renkler ve tasvirler
ters yansıyordu
alçak soytarıların üzerinde
ve fahişelerin arsız yüzlerinde
nurlu kutsal bir hale
alevli bir şemsiye gibi yanıyordu

alkol bataklıkları
o zehirli buruk buharlarıyla
hareketsiz aydınlar güruhunu
kendi derinliklerine çektiler
ve hilekâr fareler
kitapların altın işlemeli yapraklarını
köhne dolaplarda kemirdiler

güneş ölmüştü
güneş ölmüştü ve yarının
çocukların zihninde
yitik belirsiz bir anlamı vardı

onlar bu eski sözün garabetini
kendi ödevlerinde
iri siyah bir lekeyle
tasvir ediyorlardı

insanlar
ahalisi yok olmuş insanlar
moralsiz, yorgun ve şaşkın
cenazelerinin uğursuz yükü altında
bir gurbetten başka bir gurbete gidiyorlardı
ve cinayetin üzücü isteği
ellerinde şişiyordu

kimi zaman bir kıvılcım, ufak bir kıvılcım
bu cansız suskun toplumu
ansızın içten dağıtarak
birbirine düşürüyordu
insanlar birbirlerinin boğazını
bıçakla kesiyor
ve kandan bir yatağın içinde
buluğ çağına gelmemiş kızlarla
yatağa giriyorlardı

onlar kendi vahşetlerinde boğulmuşlardı
günahkârlığın korkutucu hissi
ahmak ve kör ruhlarını
felç etmişti

idam törenlerinde sürekli
asılma anında
mahkumun titreyen gözleri
basınçla yuvalarından fırlasa da
onlar içine kapanıyorlardı
ve şehveti düşünmekten
hasta ve yaşlı sinirlerini geriyordu
ama meydanların etrafında daima
fıskiyelerde sürekli dökülen suya
durup hayretle gözünü diken
bu küçük canileri
görürdün

***

belki de hâlâ
ezik gözlerinin ardında, donuk derinliklerde
geride kalan
yarı canlı karmaşık bir şey
takatsiz telaşında
su seslerinin temizliğine iman etmek istiyordu

belki, ancak ne sonsuz bir boşluk
güneş ölmüştü
ve hiç kimse
o üzgün güvercinin adının
kalplerden kaçan iman olduğunu bilmiyordu

ah, ey tutsaklığın sesi
acaba ümitsiz şikayetlerin asla
bu iğrenç gecenin bir tarafından
ışığa doğru bir tünel açmayacak mı?
ah, tutsaklığın sesi
ey seslerin son sesi...

HEDİYE

gecenin sonundan bahsediyorum
karanlığın sonundan
ve gecenin sonundan bahsediyorum

eğer evime geldiysen dostum bana lamba getir
ve küçük bir pencere ki oradan
mutlu sokağının izdihamına bakayım.

EY ŞANLI ÜLKE...

üstesinden geldim
kendimi tescil ettirdim
kendimi bir adla, bir nüfus cüzdanında, süsledim
ve varlığım bir sayıyla somutlaştı
öyleyse çok yaşa 5. bölgeden 678 sayılı Tahran sakini

artık sanırım her açıdan rahatım
anavatanın şefkatli kucağı
tarihi iftiharlarla dolu geçmişin emziği
medeniyetin ve kültürün ninnisi
ve kanunun çın çın çıngırakları...
ah
artık sanırım her yönden rahatım

mutluluktan
pencerenin yanına gittim, altı yüz yetmiş yedi defa, tozlu
çerçöp ve sidik kokusuyla karışmış havayı
hevesle içime çektim
ve altı yüz yetmiş sekiz borç makbuzunun altına
ve altı yüz yetmiş sekiz iş dilekçesinin üstüne yazdım
Furuğ Ferruhzad
şiir, gül ve bülbül ülkesinde
bağıştır yaşamak, o da
var olmanın gerçekliği yıllar yıllar sonra kabullenildiğinde

öyle bir yer ki ben
perde aralığından ilk resmi bakışımla altı yüz yetmiş yedi şairi
görüyorum
ki hokkabazlar, hepsi garip dilenci kılığında
çerçöp arasında vezin ve kafiye peşine düşmüşlerdi
ve ilk resmi ayak sesimden

birden, karanlık bataklıkların içinden
eğlenmek için kendilerini altı yüz yetmiş sekiz yaşlı kara karga
şekline sokan
altı yüz yetmiş sekiz gizemli bülbül
tembelce günün kenarına doğru uçtular
ve ilk resmi nefes alışım
koca Plasko fabrikalarının ürünü olan
altı yüz yetmiş sekiz kırmızı gül kokusuyla bulanıyor

bağıştır yaşamak, evet
fevri kemençeci Şeyh Ebu Delkak'ın doğduğu yerde
ve Şeyh, ey gönül, ey gönül tamburi dümbelekzade
baldırı, kalçası, memesi, sırtı ve sanatı ağır, pahalı yıldızların
şehri
"aman abi bana ne ya boş ver" felsefesini yazanlarının dünyası
akıl olimpiyatlarının beşiği-vay!
her görüntülü ve sesli cihaza dokunduğun yerde
yeni yetme bir dahinin kornası çalıyor

milletin seçkin aydınları
her biri göğsüne altı yüz yetmiş sekiz elektrikli kebap ızgarasını
yüklenmiş
ve bileklerine altı yüz yetmiş sekiz navzer saati takmış
kalantorların sınıfında huzura çıktıklarında anlıyorlar ki
güçsüzlük bilgisizlikten değil
boş keseden kaynaklanıyor

üstesinden geldim evet üstesinden geldim
şimdi bu galibiyetin mutluluğuyla
aynanın önünde iftiharla, altı yüz yetmiş sekiz veresiye mumu
yakıyorum
ve raflara kadar uçuyorum, izninizle hayat kanununun faydaları
hakkında

huzurlarınızda birkaç kelime söylemek
ve hayatımın yüksek binasının ilk kazmasını
coşkulu alkışlar eşliğinde
kendi farkımın ayrıntısına indirmek istiyorum
ben yaşıyorum, evet, bir zamanlar canlı olan Zinderud gibi
insanların tekelinde yaşanan her şeyden
payımı alacağım

ben yarından itibaren
milli bağışlarla dolu şehrin sokaklarında
telgraf direklerinin ince gölgeleri arasında
gezip dolaşabilir
ve gururla, altı yüz yetmiş sekiz defa umumi tuvaletlerin
duvarına
"bunu yazan tosun okuyana kosun" yazabilirim

ben yarından itibaren
cesur bir vatansever gibi
toplumun, her çarşamba öğleden sonra
şevkle ve heyecanla peşinden gittiği
yüce idealin bir kısmını
kalbimde ve beynimde taşıyabilirim
buzdolabı, mobilya ve perde masrafına yetişebilecek
bin riyallik bin hevesperestten
veya altı yüz yetmiş sekiz doğal oy karşılığında bir hisseyi
bir gece altı yüz yetmiş sekiz vatan evladına bağışlayabilirim

ben yarından itibaren
Haçik'in ardiyesinde
birkaç gram saf maldan bir kaç nefes çektikten
ve bir kaç bardak karıştırılmış pepsi kola içtikten sonra
telgraf direklerinin zayıf gölgelerinin arasında
yürüyüp dolaşabilirim

ve birkaç defa "ya hak ya hu" ve "vah vah, hu hu" çektikten sonra
resmen erdemli aydın dışkıların ve düşünürlerin faziletli
toplantısına
ve tam tam tram tam tram okulunun takipçilerine katılabilirim
ve bin altı yüz yetmiş sekiz Şems-i Tebrizi yılı civarında
resmen yoksul baskı makinesinin altına gidecek olan
ilk büyük roman taslağımı
altı yüz yetmiş sekiz orijinal ve özel Oşnu sigara paketlerinin her
iki tarafına
bastırabilirim

ben yarından sonra
tam bir güvenle
toplanma ve geleceği temin oturumunda
kendimi altı yüz yetmiş sekizinci dönem için kadife kaplı bir
makama
veya hamd-ü sena meclisine konuk edebilirim
çünkü ben sanat ve bilim-tevazu ve dalkavukluk dergilerinin
bütün içeriklerini okuyorum
ve "doğru yazma" üslubunu biliyorum
ben yaratıcı kitleler arasında varlık meydanına adım attım
gerçi ekmek yoktu ama onun yerine
şimdiki coğrafi sınırları
kuzeyden, yemyeşil ve capcanlı Tir meydanına
güneyden, eski idam meydanına
ve izdiham içindeki Tophane meydanına kadar ulaşan
açık ve geniş görüşlü meydanı vardı
emniyetinden emin parlak gökyüzünün sığınağında
sabahtan akşama kadar, altı yüz yetmiş sekiz güçlü kuvvetli alçı
heykel

altı yüz yetmiş sekiz melek eşliğinde
-ki melek de toprak ve çamurdan yoğrulmuştu-
sessizlik ve huzur projelerini açıklamakla meşguldüler

üstesinden geldim evet üstesinden geldim
öyleyse çok yaşa 5. bölgeden çıkan 678 Tahran sakini
sebat ve irade sayesinde yerden altı yüz yetmiş sekiz metre
yükseklikteki
bir pencere çerçevesinde bulunan o yüksek makama ulaştı

bununla iftihar ediyor
çünkü kendini bu pencereden -merdivenlerden değil-
deli gibi anavatanın şefkatli kucağına atabilir

ve son vasiyeti budur
altı yüz yetmiş sekiz sikke karşılığında, Hazret-i Üstat Abraham
Sehba
keşk kafiyesiyle sızlandığı hayat hakkında bir mersiye yazsın.

İçindekiler

ESİR'den

ey yıldızlar	6
yüzük	8
keder	9
sabır taşı	10
uyku	13
sevmek üzerine	14
deniz gibi	16
gecenin ortasından bir ses	18

DUVAR'dan

acının şarkısı	21
kederperest	22
arzu	23
yıkanmak	25
bir günün anısı	26
aşkın şafağı	27
yalnızlığın üzüntüsü	29
gecenin içinden bir hikaye	31
keder çiçeği	33
cevap	35
duvar	37
çekişme	39
kahır	41
susamış	43
korku	45
gayri zaruri	46
gölgelerin dünyası	47

İSYAN'dan

bu şiir senin için	51
geç	53
anlamsız	56
ses	57
kristal rüya	59
karanlık	61
düğüm	62
geri dönüş	65
uzak yoldan	67
yaya	69
güzelliğin şarkısı	70

YENİDEN DOĞUŞ'tan

yolculuk şiiri	73
rüzgar bizi götürecek	74
gazel	75
yazın yeşil sularında	76
karanlığın arasında	79
onu bağışlayın	81
anlayış	83
kavuşma	85
soru	87
ayın yalnızlığı	88
sevgilim	89
göl	91
yeryüzü ayetleri	93
hediye	97
ey şanlı ülke	98

Kederli İpek; Furuğ'un sağlığında yayınladığı Esir, Duvar, İsyan ve Yeniden Doğuş kitaplarından bir seçki.

Şiirlerin önemli bir bölümü daha önce Türkçeye çevrilmemişti. Bu yanıyla da Furuğ ile Türkçenin, Furuğ şiiri ile okurun yeni bir buluşması olacak Kederli İpek.

Yoksul ile dervişin, keder ile sevincin, kadın ile isyanın, merhamet ile acının buluştuğu şiirler bunlar.

Çünkü bir ülkenin toprağı, bir tarihin nefesi var onlarda.

O yüzden bu denli zamanımıza dair işte!..

gönlümüzde alevlenen o ateş
eğer şeyhin eteğine düşseydi
aşk kıvılcımıyla yanmış olan bizlere, artık
rezil günahkarlar demezdi

U384595